

egy keretet, amelyben az elmúlás és a temetés apropóján keresztül kerülhetnek napvilágra az emberi bűnök.

Nehéz olvasmány a *Díszössztűz*. Poétikai megformáltsága, tudatosan adagolt kaotikussága és balladai hangulata mellett áthallásokkal terhelt, irodalmi szövegekben és életművekben ide-oda mozgó utalásai újabb jelentésréteggel ruházzák fel. A *Díszössztűz* című elbeszélés záró mondatai megidézik a 19. századi drámaíró, Kleist alakját, aki egy gyógyíthatatlan hölgy személyében társat keresett és talált az öngyilkosságához: „Nem vágyom arra, hogy veled dögöljek meg, súgtam, nem vagyok egy Kleist, bazmeg”. De így jár többek között Beckett, Ovidius, Tiziano, Chirico és Puccini is, akik konkrét szöveghelyek és képek megidézése útján csatlakoznak a halál ábrázolására vágyó szereplőkhöz.

A *Díszössztűz*et nem lehet örömmel olvasni. Ha vállaljuk, hogy belenézünk görbe tükrebe, nem találunk mást, mint hogy „főlöszleg fog termelődni az árnyékból” (*A kihordó*), és a mégoly otthonos világ démonok, ismeretlen lények, rosszakaratú emberek és jóindulatú kísértetek találkahelyévé lesz. Járjunk a szövegek segítségével színházban, étteremben, temetőben, találkozzunk régi szerelmekkel vagy újonnan megismert kedvessel, „ott téblábol a halál” (*Díszössztűz*). Poétikus szövegbe zárt rekviem nem volt még ilyen könyörtelen.

